

Патријарх Порфирије: Црквом и Јеванђељем треба да меримо свет, а не обрнуто

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 12. јуна 2022. године, на празник Силаска Духа Светог на апостоле – Педесетницу, светом архијерејском Литургијом у храму Свете Тројице у Земуну. Том приликом прослављен је велики јубилеј – 180 година од освећења храма.

Саслуживали су Високопреосвећени Митрополит струмички г. Наум, протојереј-ставрофор Божо Бакајлић, игуман Фотије из манастира Успења Пресвете Богородице у Берову, протојереј Раде Јовић, јереји Анђелко Додер, Борис Савић, Петар Бакајлић и Александар Танасковић, протођакони Драган Радић и Радомир Веућинић, ђакони Иван Милорадовић и Томислав Крчмар. На крају свете Литургије, Његова Светост патријарх је беседио:

-Браћо и сестре, нека је благословен данашњи празник који у Цркви ми хришћани зовемо празником Рођења Цркве. Истовремено славећи данас Духове, ми славимо и 180 година постојања овог храма посвећеног данашњем

празнику, храма у који се кроз векове, већ можемо рећи, окупља православни српски народ и моли Богу. Данас су Духови. Данас славимо Силазак Духа Светога на апостоле Христове, а то истовремено доживљавамо и славимо као празник Рођења Цркве Христове, установљење Цркве Христове.

Црква Христова није ништа друго него Његово тело, заједница верних која је утемељена на Њему као камену темељцу, али исто тако тело које се конституише и које се изграђује дејством и благодаћу Духа Светога. У Делима апостолским чули смо да су апостоли 50 дана по Васкрсењу Христовом и десет дана по Спасовдану, по Вазнесењу, били сабрани на једно место и чекали да се испуни реч Господња или боље рећи обећање Господње. Управо у педесети дан, када су апостоли били сабрани у Јерусалиму, дошло је мноштво народа у Јерусалим, дошло је мноштво људи из разних народа, из разних племена. Писац Дела апостолских наводи који су ту све народи присутни, симболично наравно можемо рећи да су били сабрани сви народи, сва племена света. Они су дошли на тај дан када је Господ низпослао Духа Светога на апостоле и када су апостоли проповедали и сведочили Христа као Спаситеља, сведочили Њега како Месију. Сведочили су заправо тајну Крста и Васкрсења Његовог. Иако су народи били сабрани из читавог света и из разних племена, а међусобно нису могли да се разумеју јер су говорили различите језике, ипак у исто време када су апостоли говорили на свом матерњем језику свако је оно што је била реч упућена њиховом срцу, срцима сакупљених народа, чуо на себи разумљивом језику. Свако је, без остатка, разумео благу вест, разумео је сведочење апостола, разумео да је Христос светлост свету, да је Он Спаситељ, да је Царство Његово већ овде и сада почело кроз Цркву.

За разлику од оног догађаја када су људи градили Вавилонску кулу са намером да собом, својим моћима, својом памећу, својим способностима без икаквог рачунања на Бога, без осећања потребе да им је Бог потребан досегну божанске висине, када су хтели да буду малтене равни Богу и да стигну до небеса, онда је Бог – да би показао да није могуће доћи до пуноће смисла, доћи до врхунца живота, лепоте и радости, до савршенства без благодати Божје, и са друге стране да не би људи међусобно могли да сарађују искључиво и само на остварењу злих планова, погрешних циљева – помутио језике. Иако су сви били из истог народа и сви говорили једним језиком тада се међусобно нису разумели. А ево сада, у Јерусалиму, на празник Духова, апостоли говоре на свом језику, а свако изнутра у дубини душе разуме на свом језику, јер језик којим су апостоли говорили у Јерусалиму јесте језик Цркве. То је језик Духа Светога, језик благодати. То је

језик љубави. Ту нису неопходне тачне формулације, није неопходна и најважнија техника, него је пре свега не само важно, него неопходно срце. Неопходна је љубав! Неопходно је срце отворено за благодат Божју. Неопходно је смирење, а то значи спознаја моћи и капацитета, безграничних моћи и капацитета човекових онда када оно што има прихвати као дар од Бога, када зна да је дар семе а да би то семе дошло до свог максимума и до савршенства неопходно је да благодат Божја буде са нама. Она ће бити онда када имамо ову смирену спознају, а та спознаја је у исто време и немоћ и свемоћ, тј. спознаја да ако смо без Бога, ако смо одвојени од Њега, имамо своје границе и радимо у корист своје штете, али ако смо, иако ограничени и лимитирани, у заједници са Богом онда и када смо немоћни и слаби и када наизглед имамо мале могућности, таленте и дарове, уз благодат Божју, уз Његову љубав, уз Његов промисао, када је то нама потребно можемо досећи најневероватније висине.

Ми, браћо и сестре, данас да знамо ту истину. Говоримо често технички истим језиком, па се онда називамо и припадницима истог народа. Један смо народ и хоћемо да служимо том свом народу, уздижемо га више него друге народе. Али свако хоће да буде по његовом плану, по његовој рачуници. И не само да смо незадовољни кад се други не слажу са нашим концептом, када не слушају шта ми говоримо, него онда се и оглушавамо против њих. Дакле, иако говоримо истим језиком и сматрамо да је наш народ најбољи и најузвишенији, нема таквога, заправо међусобно неретко негујемо мржњу, искључивост, неспоразуме, неспремност да прихватимо једни друге. То је само знак, јер и то је по промислу Божјем, да Господ дозвољава да и ми будемо људи који смо у амбијенту Вавилонске куле, јер нам није циљ Црква, а Црква је, дакле, Тело Христово, Црква је Христос међу нама, јер смо створени за вечност, за преображај. Црква је позив на праштање, на љубав, на смирење, на покајање. Црква је позив свим људима и свим народима да буду Црква читавој твари. Без свести о тој истини све што чинимо биће промашено. Наравно да све што је наше, све оно у чему живимо и што је око нас благословено је, пре свега и изнад свега наша породица, па комшилук па сродници, народи па тако редом, али све је то једно по једно дато да бисмо ми утемељени на Цркви у сваком од тих кругова расли и преображавали се и долазили до Христа као смисла, почетка и краја, и читавог света као храма Божјег и Цркве и свих људи као наше браће.

Нека би Господ дао да славећи 180 година од постојања овога храма да Црквом тумачимо све остало а не обрнуто, да Јеванђељем тумачимо све остало а не обрнуто. Не да Јеванђеље тумачимо параметрима од овога света

било које врсте макар оне биле најузвишеније, нити Цркву тумачимо параметрима овога света. Многи баш због тога што нису утемељени у Цркви то најчешће не разумеју и сматрају Цркву оруђем и чувара неких других вредности, важних, али Црква није чувар било којих вредности него простор преображаја свега што нам је дато, од породице па надаље. Нека би нам Господ дао те спознаје.

Радујем се да је данас са нама служио и Владика струмички Наум, са којим се познајемо деценијама, још из Свете Горе, када је он свој, у правом смислу, хришћански живот тамо започео, па надаље. Да поздрави свој народ и да се моли Богу за нас и да нам Црква буде на првом месту јер ће само тада све остало бити на своме месту. Ако је било шта на месту Цркве онда ништа неће бити на своме месту. Да Црква буде на првом месту не као земаљска институција, не као најважнија институција у нашем народу или било ком народу, него Црква као тело Христово, ако хоћете и као институција над институцијама која позива на љубав, на заједницу и на јединство. Срећан празник, живели на много година!

Његова Светост Патријарх је предводио литију око светог храма и благословио славске дарове које је принела кума славе гђа Милојка Вицо Јовановић, са супругом Александром и синовима Стефаном и Југовићем. Након свете Литургије у цркви испуњеној верним народом служена је вечерња служба са призивом Светог Духа.

Током свечаности, којој је присуствовао заменик директора Управе за сарадњу са црквама и верским заједницама г. Марко Николић, патријарх Порфирије је доделио, на предлог старешине храма протонамесника Луке Верића, патријарашке грамате и захвалнице заслужним појединцима. Том приликом, Патријарх је поручио:

-Желео бих да захвалим братији и свештеницима на труду, на љубави, на свему ономе што чине за ову парохију, за овај храм, а исто тако и свима онима који помажу храм помажући заправо себи. Храм је власништво и имовина свих нас. Бог свакоме даје онолико колико је њему потребно, а неке даје још и више него што му је потребно да би га испитао, да би га проверио да ли разуме зашто је добио. Хвала Богу, има овде и оних који разумеју тај дар Божји и труде се да храм, црква и парохија могу да живе и функционишу. Хвала вам свима! Нека им Бог да сто пута више на оно што се улаже и што се дели са другима и са Црквом.

Захвалан сам и благодарим и владици Науму из Северне Македоније, који је овде са нама, са којим се – како сам рекао у храму – познајем и више деценија. Овде са њим су, поред других, и његове сестре по телу, како се то каже. Један од присутних професора Теолошког факултета је малопре рекао: - Дуже се познају Патријарх и владика Наум него што се владика Наум познаје са својим сестрама. Тиме је желео да каже да су се сестре благословом Божјим родиле, тј. дошле у овај свет, када је Владика већ био монах у Светој Гори и када се и овај који је ту причу испричао упознао са њим. Исто важи и за мене. Хтео сам да кажем да су за нама деценије не само познанства спољашњег, него истинског труда на њиви Господњој без обзира на разне Сциле и Харибде које нас воде кроз живот. Све је у нашим животима израз промисла Божјег, а то значи израз Његове љубави и само је ствар у томе да ли смо довољно ангажовани да покушамо да разумемо шта нам то Бог говори, на шта нас позива. Дакле, није реч само о неком спољашњем познанству, него је реч о трагању за Христом, за пуноћом живота, за свим оним даровима и лепотама које нам Он собом носи, нама дарује и у Цркви и кроз Цркву отвара могућност да постанемо учесници тих дарова. Високопреосвећени, хвала на љубави што сте данас овде заједно са нама се молили Богу.

Даће Бог да се молимо и у Северној Македонији и овде и свуда где су православни хришћани без обзира ком народу припадају, без обзира који су политички оквири, тј. које су границе држава. Сви знамо да је све релативно осим Христа и Цркве Христове. Све се мења, и границе, чак и народи добијају час овакве форме и облике, час онакве. Све то не зависи толико од нас. На нама је да се трудимо колико је то могуће, јер нас је Бог на то позвао, а добро знамо да нисмо достојни за такав пут и не можемо да одговоримо том позиву. На нама је да колико можемо скромно, управо у смирењу, омогућимо Господу да се пројави у свој својој пуноћи и да се кроз ту пројаву заправо пројави

Царство Његово, Царство Божје, које се и пројављује и ту је међу нама. Црква није само почетак изграђивања Царства Божјег. Црква је и присуство Царства Божјег међу нама. Дакле, то је оно што осећамо као свој подвиг и послушање према Господу. Све остало је релативно.

Нисам једампут рекао данас да људи покушавају да измене и оно што је Бог дао и оно што је Богом дано у смислу различитости, од тога да неко може да промени боју коже, да постане од белог црни и од црног бели, па све до могућности технолошких и спољашњих да се мењају и полови, али оно што нико не може да промени то је да је човек саздан као икона Божја. Шта год чинили, шта год јесмо то је непроменљиво и то стоји, а то значи да је реч Христова, реч Божја непроменљива и вечна. Тиме сам хтео да кажем да тако видим Цркву и наше послушање позивом Господа да сачувамо оно што је Његово, а то је управо чињеница да је човек икона Божја, да је саздан по слици и прилици Божјој и да је створен за вечност. Кроз све Сциле и Харибде, мене и промене свих могућих вредности овога света на нама је да то очувамо. Та црвена нит која је истовремено и пуноћа и савршенство није само нешто што се назире, него у себи носи све оно што је нама неопходно за живот овде, али истовремено и за поглед у вечност. Где год да се налази Црква Христова, без обзира на простор и време, без обзира на границе, без обзира на формуле и формулације нас људи – понекад и робовањима тим формулама и формулацијама, па онда из тог разлога можда и заборавимо оно што је најважније – без обзира на све то свугде и на сваком месту треба да се слави Христос, треба да живи Црква Његова у пуноћи. То нам је задатак, али то је и крст. То подразумева да је неопходно да се сведочи и Распеће и Васкрсење Христово. Његово Вазнесење, па ево и Силазак Духа Светога на нас и међу нас, да је потребно и трпети, да је потребно и распети читавог себе по духу овога света и духу овога времена, да је потребно имати смирења, да је потребно увек имати молитву за све и за свакога. За нас свет није одговоран – ми за свет јесмо. За нас други нису одговорни – ми за њих јесмо. То нас обавезује да не користимо исте методе, иста средства у односу на друге. Бог ће нас у крајњој линији неће питати шта је нама неко чинио, шта су нама други чинили, него ће нас питати шта смо ми другима чинили. Ти други су наши ближњи. То је дух Цркве. Лакше је ићи странпутицом, лакше је стварати идоле којима треба да послужи Црква. То није наш задатак!

Нека Господ да свима најбоље здравље, нека да љубав, међусобно разумевање и поштовање. Нека да свакоме од нас свој крст. Свакоме ће свој крст изгледати најкомпликованији и најтежи. У основи и суштини не можемо побећи од свога крста, јер је то израз промисла Божјег и зато је важно узети

свој крст и положити га на крст Христов. Дакле, ићи са Христом кроз овај живот. То је суштина. Ко то не разуме сувишно му је објашњавати било шта друго, Сувишно у смислу да трошимо речи, трошимо време, трошимо енергију. Ако се око тог не разумемо, сваки други разговор може бити пристојан, може бити у духу времена, поштовања овога и онога, а у ствари је бескористан. Ако прву ствар разумемо и око тога се слажемо, тј. једно смо у томе, све ћемо остало решити. То значи оно што сам рекао у цркви: Христос на првом месту! Црква на првом месту! У срцу да живимо Црквом и Христом, да мени и теби то буде на првом месту, а не идеолошки да стварамо своје следбенике. Нека ти буде Христос на првом месту, Црква на првом месту, у срцу! Немој никоме говорити о томе, само нек је то у срцу, тако се сигурно преображаваш и ти, по истом моделу и ја, свако од нас, али се тако преображава и свет око нас. Срећан празник!

Поводом обележавања великог јубилеја 180 година храма Свете Тројце у Земуну (1842-2022.) управа храма и свештено братство организовали су прославу под називом Духоваки дани у Горњој Вароши. Свечана академија, коју је поздравним словом отворио протонамесник Лука Верић, старешина храма, приређена је 10 јуна 2022. године Предавање на тему „Храм Свете Тројице кроз време – некад и сад“ одржали су ђакон Иван Милорадовић, вероучитељ Лука Воларевић и хоровађа др Наташа Марјановић. Наступио је музичко-фолклорни састав Фенечки бисери. На Задушнице, 11. јуна 2022. године, служена је света Литургија а затим и парастос. Након празничног вечерњег богослужења јереј др Александар Ђаковац одржао је предавање на тему Тајна Бога: Како верујемо у Једног Бога који је Света Тројица?. У оквиру прославе јубилеја одржана је и смотра хорова Богородичине цркве, Николајевске цркве и Светотројичине Цркве. Како су организатори најавили прослава великог јубилеја биће настављена и на Духовски понедељак јутарњем богослужењем у 8,15 часова и светом Литургијом у 9 часова. Након вечерњег богослужења, које ће почети у 17 часова, наступиће ансамбл народних игара и песама „Таурунум“ из Земуна, под вођством уметничког руководиоца Звонка Хорвата, а затим ће о животу и делу проте Радослава Грујића говорити др Владислав Пузовић. На Духовски уторак биће служена света Литургија у 9 часова, а у 17,30 часова биће отворена изложба слика Милице Ајдуковић Кћери лозе Немањића.

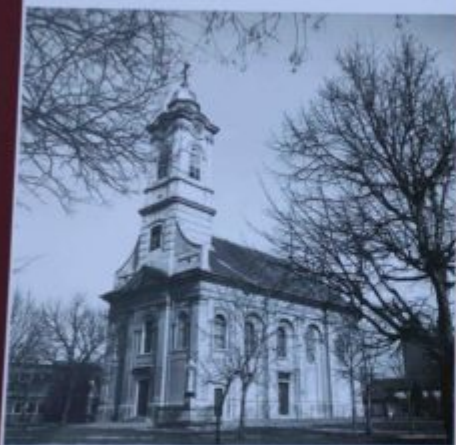

ФОТОГРАФИЈА БР. 25
РАТАРСКА ПЕВАЧКА ЗАДРУГА, ХОР НАШЕГ ХРАМА
1895.

ФОТОГРАФИЈА БР. 33.
ПАТРИЈАРХ ГЕРМАН У НАШЕМ ХРАМУ
ОСВЕЋЕЊЕ ХРАМА 1987. ГОДИНА

Богородица Бр. 1
Црква Свете Троице - селане БУРА
Тројска саветована црква

Богородица Бр. 2
Црква Свете Троице - селане БУРА
Тројска саветована црква

spc.rs